

VIRGINIA ANDREWS®

Voorbij de regenboog

DE KERN

Proloog

Op mijn zestiende verjaardag was er geen wolkje aan de lucht te bekennen. Een ononderbroken zee van hemelsblauw strekte zich uit van de ene horizon naar de andere, en de warme bries, die geurde naar hyacinten, seringen en narcissen, was zo ijl als het trillen van de lucht wanneer een musje voorbij vloog.

Het was magisch.

De vorige dag had ik mama in de schemering in haar rolstoel over de glooiing naast de verandatrapp naar buiten gereden in de richting van het meer.

‘Daar is er een!’ riep mama zodra ze de eerste merel in het omringende bos zag opvliegen van een boomtak en het vogeltje weg-zweefde over het water.

Zoals we vaak deden, hielden we elkaars hand vast, sloten onze ogen en deden een wens. Het was onze eigen geheime ceremonie, iets waarmee we begonnen waren toen ik vier was, omdat ze zei dat zij het altijd gedaan had. Ze geloofde in de macht van het meer.

‘Ik ben ermee begonnen toen ik hier bij je overgrootmoeder Hudson kwam wonen,’ vertelde ze me. ‘Daarvóór was de enige wateroppervlakte die ik ooit gezien had die van mijn bad. Een plek als deze was ideaal voor mijn dromen, en is dat nog steeds. Ik weet dat het meer ook voor jou een magische kracht zal hebben, Summer.’

We hadden allebei een heerlijke dag gewenst. Ik stelde me een dag voor waarop een glimlach uit de hemel neer zou dalen en op de gezichten zou schijnen van mijn familie en vrienden, zodat ze alle droeve of angstige dagen, alle ongelukkige momenten zouden vergeten. Dan zouden we allemaal vrolijk mijn volgende levensjaar inluiden. Mama geloofde dat we zo af en toe een dosis magie nodig hadden, die ons beschermde, ons beiden in het bijzonder.

Ik kon het er alleen maar mee eens zijn, want ik was nu allang

de leeftijd voorbij dat ik niets mocht horen over de tragedies en fouten die onze familiegeschiedenis kenmerkten. Mama bekende dat ze soms – misschien wel vaker dan soms – oprecht geloofde dat er een vloek op haar rustte – bij elke ademhaling en zelfs elke gedachte.

‘Anderen zouden waarschijnlijk allang een punt hebben bereikt waarop ze niet meer in staat zouden zijn nog een besluit te nemen, Summer. Mijn handen trilden altijd op het stuur van mijn speciaal uitgeruste busje, zelfs als ik een gewoon kruispunt naderde en alleen maar behoefde te besluiten of ik links- of rechtsaf zou slaan. Er zou vast iets vreselijks gebeuren als ik de verkeerde keuze maakte, dacht ik. De enige reden dat ik niet verstarde was dat ik de stem van mijn adoptiemoeder bleef horen, die me aanspoorde en me berispte omdat ik bang was,’ zei mama. ‘Die vrouw had zelfs het Arma-geddon kunnen overwinnen.’

Ik kon mama’s angst heel goed begrijpen en vroeg me vaak af of zo’n vervloeking op mij zou kunnen overgaan. Dat was ook mama’s grootste zorg.

‘Wat als het zwaarste, grootste dat ik jou geef eens mijn eigen ongeluk was?’ zei mama plotseling, alsof ze mijn gedachten had geraden.

‘Dat is onzin, mama,’ zei ik, al was ik er niet van overtuigd. ‘Er bestaat niet zoiets als voorbestemd zijn voor ongeluk. Het is allemaal gewoon toeval en niemand kan er iets aan doen. Jij zou nooit de oorzaak kunnen zijn van iemands moeilijkheden,’ zei ik, zo fel en nadrukkelijk dat ze moest lachen en me beloofde nooit meer zulke sombere dingen tegen me te zeggen.

Maar dat zou ze toch doen. Ze kon het niet helpen. Ze torste een zak vol schuldbesef op haar schouders.

Ze werd vooral achtervolgd door de herinneringen aan haar stiefzusje, Beneatha, die door bendeleden was vermoord in Washington D.C. – waar mama vroeger woonde – en aan het auto-ongeluk waarbij haar halfbroer om het leven was gekomen – mijn oom Brody, die ik nooit gekend heb. Ik had wel een foto van hem gezien en wist hoe knap en aantrekkelijk hij was geweest en wat een veelbelovende toekomst hij had gehad. Hij was gestorven nadat hij halsoverkop naar huis was gereden na een bezoek aan mama, toen ze hier in haar een-tje woonde. Oma Megan, mama’s echte moeder, kreeg een zware

zenuwzinking na het ongeluk van oom Brody. Ze had bijna een eind aan haar leven gemaakt.

Tante Alison, oom Brody's zus, koesterde nog steeds wrok tegen mama, al wist ze het de laatste tijd goed te verbergen en was ze redelijk beleefd als ze hier kwam, wat overigens niet al te vaak was. Ze had een nare echtscheiding achter de rug, nog niet zo lang geleden, waarbij haar man haar van overspel met meer dan een minnaar had beschuldigd! Maar dat hadden ze me niet verteld. Dat had ik toevallig gehoord.

In ons huis zijn de muren niet erg geschikt om geheimen tegen te vertellen.

Iedereen zou denken dat tante Alison medelijden zou hebben met mama. Niet lang na Brody's dood waren mama's benen verlamd geraakt toen ze van haar paard was geworpen. Toen had ze verschrikkelijk geleden door toedoen van haar bizarre en krankzinnige tante Victoria, oma Megans zus. Een tijdlang was mama praktisch een gevangene in dit huis. Ze wilde er aanvankelijk eigenlijk niet over praten. Ze zei dat het oude nachtmerries oprakelde, en ze geloofde dat ze gestraft werd omdat ze zo veel ongeluk had gebracht. Ze dacht zelfs dat ze het verdiende, en als mijn vader, Austin, haar voormalige fysiotherapeut, er niet was geweest, zou ze zich om het leven hebben gebracht in hetzelfde meer waar we nu zo vredig naar staarden.

We hadden dit meer met genoeg tranen gevuld, leek me. Het was tijd om te glimlachen en te lachen, tijd voor zonneschijn, en als mijn geboorte en mijn verjaardagen daartoe konden bijdragen, zou ik daar erg trots op zijn.

Vanaf de plek waar we uitkeken over het meer en onze wensen deden, konden we oom Roy zien, mama's stiefbroer, die bezig was een luik te repareren van zijn huis. Toen hij uit het leger kwam, had mama hem gevraagd voor haar en oma Megans landgoed en bouwbedrijf te komen werken. Hij werd voorman en begon al gauw afspraakjes te maken met mijn kindermisje, Glenda Robinson, een ongetrouwde moeder met een kind dat maar een jaar ouder was dan ik. Het was een jongetje, Harley genaamd. Toen oom Roy Glenda ten huwelijk vroeg en zij ja zei, besloot mama dat ze hun huis op ons land moesten bouwen.

'Ik heb zo veel land, Roy,' zei ze tegen hem, 'land dat ik niet ge-

bruik. Ik ga geen katoen of tabak verbouwen, het is Tara niet,' grapt ze.

Naar wat ze me vertelde, voelde oom Roy er niet zo veel voor. Ze moest mijn vader vragen hem over te halen. Oom Roy had er zijn redenen voor, die volgens mama terug te voeren waren op zijn kop-pigheid en trots. Later zou ik horen dat er nog andere redenen waren, misschien belangrijker en diepgaander, van die gevoelens die onder in je ziel beginnen en bijna elke dag de kop opsteken.

Mama hield ervan de dramatische scènes uit haar verleden voor me te beschrijven. Ze liet haar stem dalen om oom Roy te imiteren. Soms lachte ik; soms luisterde ik aandachtig en verwonderd, gehypnotiseerd door haar vermogen om het zich allemaal voor mijn ogen te laten afspelen. Per slot had mama een vooraanstaande toneelschool in Londen bezocht en was ze bijna actrice geworden.

'Roy wilde zijn huis hier niet bouwen,' vertelde ze me. 'Ik beschuldigde hem ervan dat hij bang was om met een blanke vrouw te trouwen en op hetzelfde landgoed te wonen met een blanke man die getrouwd was met een Afro-Amerikaanse vrouw.

"'Je bent halfblank,' bracht je oom Roy me in herinnering.

"'Hm,'" antwoordde ik, "honderdvijftig jaar geleden zou ik nog een slavin zijn geweest, Roy Arnold. Probeer niet om me slechter of beter af te schilderen dan jij bent. Als onze mama je zo hoorde praten, zou je een flink pak slaag van haar krijgen," en ik schudde met mijn pink naar hem. Hij kon niet anders dan lachen. En toen moest hij wel toegeven en het huis bouwen,' vertelde ze me.

Een jaar nadat hij met Glenda getrouwd was, kregen ze een dochtertje, dat ze Latisha noemden – naar Roys moeder en mama's adoptiefmoeder. Het was een mooi kindje, maar toen ze net drie was geworden, kreeg ze leukemie. Het ging zo snel, dat de dokters bijna geen tijd hadden om ze te waarschuwen dat er weinig hoop was.

Het betekende bijna het einde van tante Glenda. Ze stond op het punt haar geloof te verliezen, maar toen, in plaats van God erom te haten, werd ze heel religieus. Harley vertelde me eens dat zijn moeder geloofde dat kinderen werden gestraft voor de zonden van hun ouders. Na de dood van de kleine Latisha geloofde tante Glenda dat als zij niet heel deugdzaam en rechtschapen werd, haar dochter nog meer te lijden zou krijgen in het hiernamaals. Het nam nu haar hele wezen in beslag en aan de manier waarop hij het zei, wist ik dat

hij ook rouwde, maar niet alleen om zijn zusje. Hij rouwde, omdat hij ook zijn moeder had verloren aan die tragedie; vanaf dat moment liet ze zijn opvoeding min of meer over aan mijn oom Roy.

‘Je zou nooit geloven dat ik nu enig kind ben,’ vertelde hij me. ‘Mijn moeder gedraagt zich alsof Latisha nog steeds bij ons is, buiten, slapend onder de sterren. Soms doet ze net of ze haar hoort. Ze houdt al haar spullen op orde, wast en strijkt zelfs haar kleren. Het maakt mij en Roy wanhopig.’

De ergste soort wedijver tussen broers en zussen, dacht ik, was om met je dode zusje te moeten concurreren om de aandacht van je moeder.

Ze begroeven Latisha op het landgoed, dicht bij hun huis. Oom Roy timmerde een mooi hek rond haar graf en grafsteen. Tante Glenda had er een soort heiligdom van gemaakt en er ging geen dag voorbij dat ze niet bij het graf van haar dochttertje zat te bidden. Als ik ’s avonds uit mijn raam keek, zag ik vaak een eenzame kaars branden en Glenda’s silhouet onder de sterren of een bewolkte lucht. Eén keer zag ik haar daar zelfs buiten in regen en onweer, haar paraplu stevig vastgeklemd, zonder zich te bekommeren om de bliksem die om haar heen flitste.

‘Een moeder laat nooit los,’ zei mama toen we spraken over wat Harley me verteld had, ‘zelfs al moet ze haar hand daarvoor in het vuur houden.’

Ik was nog te jong toen Latisha stierf, maar jaren later hoorde ik mama bij zichzelf mompelen dat ze alweer iemand ongeluk had gebracht.

‘Ik had Roy ver bij me vandaan moeten laten wonen, zoals hij gewild had.’

Niemand werd kwader als ze zo iets zei dan oom Roy. Zijn ogen werden zo rood als een keramische kookplaat; hij spande zijn schouders, waardoor hij nog breder en langer leek, en dan bestrafte hij haar met diepe, donkere stem en verbood haar dergelijke dingen te zeggen.

‘Jij bent degene die een pak slaag van mama zou krijgen omdat je dat zei,’ verzekerde hij haar en wees naar haar met zijn lange, dikke rechterwijsvinger.

Niemand wilde in de buurt blijven van oom Roy als hij kwaad was, zeker niet zijn stiefzoon Harley. De laatste tijd verkeerde

Harley zo vaak in moeilijkheden op school en met zijn vrienden, dat de rimpels in oom Roys voorhoofd bijna bevroren leken door zijn voortdurende gefrons.

‘De Heer heeft me een vreemde last laten dragen,’ hoorde ik oom Roy meer dan eens tegen mama zeggen. ‘Hij heeft me de kans om vader te zijn ontnomen toen Hij Latisha wegnam, maar me met de verantwoordelijkheden van een vader opgezadeld voor een jongen die ik nooit verwekt heb. Jij praat over een vloek die over jou is uitgesproken. Ik geloof niet dat ik iets heb gedaan om deze last te verdienen, maar ik zit ermee.’

‘Mama zei altijd dat het niet aan ons is om te beslissen of wat de Heer doet goed of slecht is, Roy.’

‘Ja. Dat lijkt me ook niet juist,’ antwoordde hij.

Het deed me pijn om zulke dingen te horen. Ik moest onwillekeurig aan Harley denken. Het is hard, dacht ik, om ongewenst te zijn. Ik wist dat het mama ook bedroefd maakte.

Niemand wist beter dan zij wat dat betekende.

En ik hoopte en bad dat ik dat nooit zou hoeven meemaken.

Summer

Het leek of een regenboog uiteen was gespat boven ons huis en land. Ik wist dat papa heimelijk een paar verrassingen had gepland, maar ik was niet voorbereid op alles wat hij gedaan had. Zodra de ochtendzon mijn ogen open dwong, hoorde ik de zachte, tinkelende klanken van *Happy birthday to you*. Ik staarde naar een prachtige, imponerende draaimolen die ronddraaide met een menagerie van dieren rond een ballerina die in het midden danste.

‘Ik hoop dat je altijd met zo’n glimlach wakker zult worden, Summer,’ zei papa.

Ik keek op en zag papa voor me staan. Zijn gezicht straalde bijna net zo als het mijne. Ik had zijn turkooizen ogen, maar mama’s gitzwarte haar en een huid die een paar tinten donkerder was dan die van mijn vader, zodat iedereen kon zien dat ik ook duidelijk papa’s sproeten had geërfd, vooral die op mijn jukbeenderen.

‘Gefeliciteerd, schat,’ zei hij, en hij boog zich over me heen om me een zoen op mijn wang te geven.

Mama keek toe in haar rolstoel aan de andere kant van mijn bed. Heel even leek ze zo ver weg, bijna alsof ze zich aan de buitenkant bevond van een grote glazen bubbel om me heen. Ik wist dat ze weer dacht aan Het Boze Oog: die angst dat altijd als ze te gelukkig was, er iets verschrikkelijks zou gebeuren. Ze scheen het zelf te beseffen en haar gezicht verhelderde in een glimlach. Ik stond op om haar te omhelzen.

‘Wat halen jullie je in je hoofd?’ riep ik uit, terwijl ik naar de draaimolen keek. ‘Hier zitten wachten tot ik wakker zou worden! Hoe lang zijn jullie hier al?’

‘We hebben de hele nacht bij je gewaakt,’ zei papa plagend. ‘Om de beurt, hè, Rain?’

‘Zo ongeveer, ja,’ zei mama. ‘Die gekke vader van je gedroeg zich

of het meer zijn verjaardag was dan de jouwe.’ Ze keek hem quasi-verwijtend aan. ‘Hij gaat zich de laatste tijd steeds meer als een jongen van zestien gedragen.’

‘Je raakt het kind in je binnenste nooit helemaal kwijt,’ verzekerde papa. ‘Op mijn negentigste verjaardag wil ik kaarsjes uitblazen en cadeautjes uitpakken. Denk daaraan,’ beval hij. Het leek wel of het binnenkort zover zou zijn.

Mama schudde haar hoofd en glimlachte naar me alsof we bondgenoten waren die gedwongen waren een min of meer belachelijke man te tolereren. Ik zou papa nooit belachelijk kunnen vinden, nooit, dacht ik.

‘Het is een schitterende draaimolen,’ zei ik, toen die stilhield.

‘Dat,’ zei mama, ‘is nog niet eens het topje van de ijsberg. Kijk maar eens uit het raam.’

Mijn kamer keek uit over het meer. Oma Megan had me verteld dat het vroeger haar kamer was geweest, en mama zei dat ze daar sliep toen ze hier voor het eerst kwam. Nu sliepen zij en papa in wat vroeger grootma Hudsons kamer was geweest, alleen hadden ze hem opnieuw geschilderd en behangen en alle meubels vervangen. De badkamer was gemoderniseerd en aangepast aan mama’s speciale behoeften.

In het begin had mama geen dramatische veranderingen in het huis willen aanbrengen. Ze zei dat ze zich verplicht voelde jegens grootma Hudson om het te houden zoals het altijd geweest was, maar in de loop van de tijd waren kleden versleten, moesten muren opnieuw worden geschilderd, sanitair vervangen, apparatuur vernieuwd, en papa haalde er een binnenhuisarchitect bij om alles een meer eclectische stijl te geven, zoals ze het zelf noemden.

In de gangen heerste nog steeds de geest van de negentiende eeuw met wat federaal antiek, zoals bijvoorbeeld een White and Dogswell-klok die tegenover een ronde spiegel uit die periode hing. Mama was heel trots op al het antiek dat grootma Hudson had nagelaten. Mama had heel veel van haar gehouden, zo veel dat ik bijna jaloers was en wilde dat ik haar ook had gekend.

Grootvader Hudsons kantoor was nog net zoals het altijd geweest was, maar veel van de rest van het huis – de zitkamer, de keuken, mijn slaapkamer en die van papa en mama – was gemoderniseerd met lichte kleuren en zachtere stoffen. Onlangs hadden mijn ouders

de kamer van onze hulp opgeknapt: er was een dik, ruig, wit kleed op de grond gelegd en het vroegere ziekenhuisbed was vervangen door een kingsize bed van kersenhout, waar mevrouw Geary erg blij mee was.

Toen Glenda met oom Roy was getrouwd en zij en Harley het grote huis hadden verlaten, hadden mama en papa mevrouw Geary aangenomen, via een agentschap. Ze was toen begin veertig; ze was achter in de twintig geweest toen ze uit Ierland naar Amerika was gekomen om hier te wonen en te werken. Haar nu met grijs doorstreepte haar was vroeger net zo rood geweest als dat van papa. Ze had gewerkt voor Amerikanen met wie ze in de verte verwant was en die haar, zoals ze vertelde, net zo slecht hadden behandeld als Assepoesters stiefmoeder háár. ‘Ze hadden geen enkel respect voor me,’ zei ze. ‘Wat ik ook deed, alles werd domweg van me verwacht en normaal gevonden. Geen greintje dankbaarheid! Ik was blij dat ik daar weg was,’ vertelde ze me.

Papa zei dat hij op haar gesteld was, omdat ze innerlijke kracht en zelfvertrouwen bezat die haar volgens hem uitstekend geschikt maakten voor een huishouding waar de vrouw des huizes invalide was. Het klikte onmiddellijk tussen mama en haar, en ik kon haar nu onmogelijk anders zien dan als lid van ons gezin. Ze was vaak net een tweede moeder voor me, zei dat ik me warmer aan moest kleden of beter moest eten. Ze bemoeide zich er zelfs mee waar en met wie ik ergens naartoe zou gaan. Een kloek kon niet beter op haar ei passen dan mevrouw Geary op mij, toen ik opgroeide onder haar en mama’s vleugels.

‘Ik heb er bijna evenveel tijd en energie aan besteed als je moeder om je gezond en sterk te houden, en ik ben niet van plan mijn investering de mist in te laten gaan,’ zei ze als ik me beklaagde. Ze zocht graag woorden en uitdrukkingen om te vermijden haar ware gevoelens voor me uit te spreken. Het leek wel of ze geloofde dat zodra je iemand vertelde dat je van haar hield, je haar kwijtraakte. Ik zou later horen dat ze in haar eigen prille jeugd en tienerjaren genoeg verliezen had geleden om haar zo te laten denken.

Niettemin plaagde ik haar wanneer ik maar kon, vooral met haar eindeloze romance met Clarence Lynch, de bibliothecaris van de gemeentelijke bibliotheek. Net als zij was hij achter in de vijftig. Ze gingen al met elkaar om zolang ik me kon herinneren.

Eén keer, toen ik haar vroeg waarom ze nooit met hem getrouwd was, gaf ze als antwoord: 'Waarom zou ik een perfecte relatie willen bederven?'

Dat bracht me natuurlijk in de war, en ik holde naar mama met mijn vragen. Ze glimlachte slechts en zei: 'Summer, niet iedereen past zo keurig in de kleine hokjes die de maatschappij heeft gecreëerd. Als ze gelukkig zijn, waarom zou je ze dan vragen te veranderen?'

Mama vond, en dat ben ik nu wel nu met haar eens, dat geluk en gezondheid twee kanten zijn van dezelfde munt, de belangrijkste en waardevolste munt. Mensen die gelukkig waren hadden meer hoop op gezondheid; natuurlijk waren mensen die gezond waren ook gelukkig. Glimlachen en lachen waren de beste medicijnen voor de ziekten van de geest.

Niemand was daar een beter voorbeeld van dan papa, dacht ik. Hij hield zo veel van mama en mij en was zo gelukkig, dat iedereen die hem zag warmte en welzijn van hem uit voelde stralen. Hij was nog steeds een bijzonder gerespecteerd fysiotherapeut; hij had het bedrijf van zijn oom overgenomen en vervolgens een keten van unieke health-clubs opgericht die lichaams oefeningen combineerden met psychotherapeutische programma's. Ze stonden bekend als verjongingsclubs – hun thema was dat door lichaams oefening en meditatie veroudering kon worden vertraagd en in sommige gevallen zelfs teruggedraaid. Tijdschriften als *National Health and Exercise* hadden zelfs artikelen gepubliceerd over papa. Ik was erg trots op hem en mama ook.

Ja, geluk en gezondheid waren de tweelingzussen die mijn ouders hadden geadopteerd om me in mijn leven te vergezellen. Ze brachten ons wijsheid bij en richtten een beschermende muur op rond ons huis. Niets verschrikkelijks van buitenaf kon ons deren, dacht ik. Maar wat ik niet wist was dat er vlak bij ons problemen opdoemden in oom Roys trieste, sombere wereld, en ze drongen ook ons fort binnen, in de vorm van een Trojaans paard genaamd Alison – mijn tante Alison.

'Mensen die niet van zichzelf houden, kunnen van niemand anders houden,' zei mama eens tegen me. 'Je tante Alison haat zichzelf. Ze weet het alleen niet of wil het niet weten. Ik voel meer medelijden dan woede, en zo zal jij er ook over denken,' voorspelde mama.

Tante Alison, evenals oma Megan en mijn stiefgrootvader Grant Randolph, zouden vandaag allemaal op mijn verjaardag komen.

Nu stond ik in het licht van de ochtend bij het raam en schoof de gordijnen open, zoals mama had gezegd. Even dacht ik dat ik nog droomde. Mijn mond viel open.

Alle bomen onder me waren behangen met vrolijk gekleurde linten. Aan veel takken waren ballons gebonden die dansten op het ritme van de wind. Op het grasveld stonden tafels met groene en rode en gele papieren tafellakens, en terwijl ik stond te kijken werd er een dansvloer gelegd. Er was zelfs een klein podium voor de musici.

Papa had de voorbereidingen voor het feest geheimgehouden en had de mensen kennelijk extra betaald om heel stil vroeg in de ochtend te komen, voordat de zon op was, om met de voorbereidingen te beginnen.

‘Je vader heeft buiten in het donker met een lantaarn de ballons opgehangen,’ vertelde mama.

‘Ja, ik dacht dat het leuker zou zijn om ermee wakker te worden dan het dagen van tevoren te zien gebeuren,’ merkte hij achter me op.

Ik had nog steeds moeite om mijn stem te vinden. Eindelijk schudde ik mijn hoofd en gaf een gil van vreugde.

‘Het is... prachtig!’

Ik holde naar hem toe, omarmde en zoende hem en knuffelde en zoende toen mama die niet kon stoppen met lachen over mijn opwinding.

‘Is je vader gek of niet?’

‘Nee!’ riep ik. ‘Hij is fantastisch!’

‘Je ziet,’ zei papa, ‘er is ten minste een vrouw in huis die waardeert wat ik doe.’

‘Arme man,’ plaagde mama.

‘Nou, je had mevrouw Geary eens moeten horen mompelen dat het allemaal te veel van dit of te veel van dat was en dat zelfs een blijde verrassing slecht kan zijn voor een jonge, ontvankelijke geest.’

‘Je mag niet de spot met haar drijven,’ berispte mama hem zachtjes.

‘De spot met haar drijven? Het zijn de anderen die de spot met mij drijven. Goed. Er zijn nog een paar kleine dingen te regelen, zoals parkeergelegenheid. Ik wil niet dat Summers tienervriendjes met

hun auto over de bloemen rijden,' zei papa en hij ging weg.

Mama schudde haar hoofd en keek hem glimlachend na. Zou ik ooit iemand vinden van wie ik zo veel hield en die zo veel van mij hield als mijn ouders van elkaar? Ze waren het levende bewijs dat er echt zoiets bestond als je *soulmate*, je zielsverwant.

'Ik zou me maar aankleden en naar beneden gaan om te ontbijten,' zei ze. Ze draaide zich om en wilde wegrijden.

'Ik ben veel te opgewonden om te kunnen eten, mama.'

'Als je het niet doet, zal mevrouw Geary eigenhandig elke ballon van elke boom halen en de tafels en stoelen wegzetten,' waarschuwde ze. We lachten en ik knuffelde haar opnieuw.

'Gefeliciteerd, Summer. Al je verjaardagen zijn bijzonder voor me geweest, omdat het echt een wonder was dat ik jou heb gekregen,' zei ze zacht. 'Maar ik weet hoe bijzonder deze verjaardag voor jou is.'

'Dank je, mama.'

Ik wist hoe waar dat was, hoe moeilijk haar bevalling was geweest en dat ze hadden besloten niet te proberen nog meer kinderen te krijgen en hun geluk niet in de waagschaal te stellen.

'Ik zie je beneden,' zei ze, en reed naar de liftstoel die haar naar beneden zou brengen, naar de rolstoel die daar klaarstond.

Nog nooit in mijn leven had mijn moeder zelfstandig naast me gestaan. Nooit hadden we naast elkaar gelopen of samen gehold. Nooit hadden we door warenhuizen geslenterd of etalages bekeken.

Toen ik oud genoeg was om haar rolstoel te duwen vond ik het leuk. Een klein meisje dat haar moeder voortduwde. Maar gaandeweg begon ik te kijken naar andere moeders en dochters die door winkelcentra liepen, en dan keek ik naar mama's gezicht en zag het verlangen en de droefheid, en ik voelde me niet langer opgewonden of geamuseerd.

Was dat wat ouder worden betekende? vroeg ik me af. Al je illusies verliezen?

Als dat zo was, waarom waren we dan op verjaardagen zo blij en zo bereid de kaarsjes uit te blazen?

Mevrouw Geary was langer bezig met de ontbijttafel dan gewoonlijk en keek naar me, terwijl ik at alsof mijn eetlust deel uitmaakte van een belangrijk experiment.

‘Het is een belangrijke dag,’ preekte ze toen ik klaagde dat ze me te veel gaf. ‘Belangrijke dagen vergen meer kracht. Ik weet wat daarbuiten gaat gebeuren als de feestelijkheden beginnen. Je zult geen hap eten en je zult maar doorgaan, doorgaan, en je helemaal uitputten – en je bent al zo’n schim. Dat is het moment waarop een ziekte op je deur kan kloppen.’

Mama staarde naar haar bord met plakjes grapefruit en onderdrukte een glimlach.

‘Ik ben geen schim,’ protesteerde ik.

Per slot was ik een meter zestig lang en woog ik meer dan honderd pond. Mama zei dat ik net zo’n figuur had als zij vroeger, al hoefde ze me dat niet te vertellen. Ik had haar foto’s gezien toen ze acteerde op de school in Londen. Op al haar foto’s zag ze eruit als iemand die net een fantastische nieuwe ervaring had meegemaakt of iets heel moois had gezien. Haar gezicht straalde. Ik kon geen beter compliment bedenken dan met mama te worden vergeleken.

Mevrouw Geary kwam altijd via de achterdeur met haar complimentjes, speciaal over mijn uiterlijk en mijn figuur.

‘De natuur haalt een truc uit met jonge meisjes,’ vertelde ze me. ‘Voordat je het verstand hebt van een vrouw, krijg je het lichaam van een vrouw. Het is of je een diamanten ketting hangt om de hals van een vierjarig meisje. Ze heeft geen idee waarom de mensen naar haar staren en ze weet nog niet hoe ze die diamanten moet dragen.’

‘Jonge mensen zijn anders tegenwoordig,’ protesteerde ik, als ze zo’n preek tegen me afstak. ‘We hebben veel meer wereldwijsheid dan uw generatie had op mijn leeftijd.’

‘O, alsjeblieft,’ riep ze uit, terwijl ze haar hand tegen haar voorhoofd sloeg. Het was haar gebruikelijke dramatische gebaar. Ik kon de klap van haar palm op haar huid horen. ‘Wereldwijs? Er zijn meer tienerzwangerschappen, meer meisjes die in moeilijkheden komen door drugs, meer auto-ongelukken, meer weglopers. Toen ik zo oud was als jij was het enige zwangere meisje in het dorp een meisje dat verkracht was door haar krankzinnige stiefbroer.’

‘Mama!’ kermde ik wanhopig.

‘Ze probeert je alleen maar goed advies te geven, schat,’ maar ze keek naar mevrouw Geary met een blik die zei: ‘Genoeg.’

‘Ik zal heus eten op mijn feest,’ beloofde ik. ‘Papa laat ze al mijn lievelingshapjes maken.’

Dat was verkeerd. Ik wist het zodra de woorden me ontsnapt waren. Papa had caterers gehuurd, ook al had mevrouw Geary gezegd dat zij al het eten klaar zou maken. Hij hield vol dat het een te grote belasting voor haar was, maar ze antwoordde met de simpele opmerking dat het eten klaarmaken voor mijn verjaardag een speciaal genoegen voor haar was. Uiteindelijk kreeg ze de verantwoordelijkheid voor de verjaardagstaart.

Ze bromde wat na mijn opmerking en schudde haar hoofd. Soms ging mevrouw Geary naar een kapper om haar haar te laten knippen en kappen, maar meestal droeg ze het in een stijve knot op haar achterhoofd. Voor mijn verjaardag had ze ons echter allemaal verbaasd doen staan door het in moderne stijl te laten knippen. Ze had mooie groene ogen en een kleine neus en mond, maar een kin die te snel verdween. Ze was net een meter achtenzestig lang en nogal mollig, met zware armen en een flinke boezem. Ze had een heel zachte huid zonder een rimpel, wat ze toeschreef aan het vermijden van make-up en harde zeep.

‘Confectievoedsel,’ mompelde ze minachtend, ‘dat naar massa-productie smaakt.’

‘Kom, kom, mevrouw Geary,’ berispte mama haar vriendelijk. ‘Je weet dat het geen confectievoedsel is.’

Mevrouw Geary beet op haar onderlip, schudde haar hoofd en ging naar de keuken. Mama glimlachte naar mij en zei dat er niets aan de hand was met mevrouw Geary.

Ik schrokte de rest van mijn ontbijt snel naar binnen, te opgewonden om nog een minuut langer te blijven zitten.

Papa was buiten aan het werk met de tuinlieden, om erop toe te zien dat alles zo gedaan werd als hij het wilde. Iets meer dan vierentwintig vriendinnen van de Dogwood School voor meisjes en bijna twintig jongens van onze zusterschool, Sweet William, zouden komen, een paar leraren, en natuurlijk mijn familie en mevrouw Geary’s meneer Lynch.

Ik was niet van mening dat ik een vast vriendje had, maar ik ging vaker uit met Chase Taylor dan met iemand anders. Ik had vier achtereenvolgende weekends met hem afgesproken, en je hoefde maar twee keer na elkaar een afspraakje te maken met dezelfde jongen om in de ogen van de meisjes van mijn school praktisch verloofd te zijn. Ik wist dat al mijn vriendinnen me benijdden. Met zijn perfec-

te neus en sensuele lippen was Chase klassiek knap te noemen. Hij had ogen die de inspiratie hadden kunnen zijn voor de blauwe lucht op een volmaakte lentedag. Papa keurde hem goed omdat hij erg atletisch was: een meter vijftientig lang, met wat papa noemde de schouders van een footballspeler en het middel van een zwemmer. Hij speelde dan ook op de *halfback*-positie in het footballteam en was Sweet Williams recordhouder vrije slag zwemmen. Hij dacht er zelfs over om zich te kwalificeren voor de Olympische Spelen.

De vader van Chase, Guy Taylor, was een van de meest succesvolle advocaten van de streek. Hun huis was bijna net zo groot als het onze, maar hun terrein was minder mooi. Chase vertelde me dat zijn moeder haar zinnen had gezet op dat van ons.

‘Ze wil altijd wat een ander heeft,’ merkte hij op met een openhartigheid die ik niet verwacht had. ‘Dus werkt mijn vader steeds harder. Hij zegt dat er een ambitieuze vrouw voor nodig is om een man succesvol te laten zijn. Ben jij ambitieus, Summer?’

‘Ik geloof niet dat ik erg ambitieus ben,’ zei ik. ‘Het is niet goed om te ambitieus te zijn. Mevrouw Geary zegt: “Mannen zouden engelen zijn en engelen zouden goden zijn.” Het is een citaat van een of andere toneelschrijver.’

Hij lachte.

‘Je boft dat jullie zo’n wijze dienstmeid hebben,’ zei hij. De manier waarop hij ‘dienstmeid’ zei beviel me niet en ik vertelde hem resoluut dat mevrouw Geary meer was dan een bediende. Hij was niet onder de indruk van mijn plotselinge verontwaardiging.

Hij glimlachte en zei dat als ik kwaad werd mijn ogen de mooiste juwelen waren die hij ooit had gezien. Ik bloosde en hij zoende me. Ik dacht dat mevrouw Geary misschien toch wel gelijk had dat een jong meisje te vroeg werd opgezadeld met het lichaam van een vrouw. Als een alarmsignaal voelde ik vreemde gewaarwordingen in mijn borsten en tussen mijn dijen. We zoenden weer, en nog eens, telkens langer. Toen onze tongen elkaar raakten tijdens ons laatste afspraakje, moest ik inwendig schreeuwen tegen mezelf om hem tegen te houden toen hij mijn broek open wilde ritsen.

‘Wil je het niet?’ fluisterde hij in mijn oor. We hadden aan de kant van de weg geparkeerd, toen we op weg waren naar huis na een bezoek aan de bioscoop.

‘Ja,’ zei ik, ‘en nee.’

‘Plaag je me?’

‘Ik plaag mezelf,’ zei ik. ‘Dus laten we ophouden voor ik overal puistjes krijg.’

Hij lachte.

‘Wie heeft je dat verteld? Mevrouw Geary?’

‘Nee. Dat heb ik verzonnen,’ zei ik. Mijn gevoel voor humor maakte dat hij bleef glimlachen, al wist ik dat hij gefrustreerd was. Ik ook, maar ik beet liever mijn tong af dan het te bekennen.

Als hij me nog eens vraagt om met hem uit te gaan, zal ik weten of hij echt om me geeft. Zo niet, dacht ik, dan heb ik geluk gehad. Dat was iets wat mama me geleerd had.

Misschien was ik niet zo’n klein meisje meer. Misschien was zestien jaar worden een *understatement*. Misschien was ik oud en wijs voor mijn leeftijd en waren alle dingen die mevrouw Geary dacht en vreesde over de tieners van vandaag niet op mij van toepassing. Misschien was ik te arrogant.

Al die misschiens hingen overal in de lucht, dansten om me heen als de ballons die aan de bomen waren vastgebonden.

Ik holde over mama’s glooiing voor het huis en ging naar papa, die bij de tafels stond. Het feest was georganiseerd als een logeerfeest. Alle gasten was gezegd dat ze hun badpak mee moesten brengen. Vier jaar geleden had papa oom Roy overgehaald een vlot te maken, dat ze midden in het meer gelegd hadden. We hadden trapboten en twee kajaks en twee roeiboten. In het meer zwommen meervallen en baarzen. Maar oom Roy klaagde dat vissen in dat meer was of je in een goudviskom zat te hengelen. Hij zei dat het geen uitdaging was.

Hij was bij de dansvloer om ervoor te zorgen dat die goed werd neergelegd. Ik keek om me heen, in de verwachting Harley te zien, maar hij was nergens te bekennen.

‘Hoi, oom Roy,’ riep ik toen ik dichterbij kwam. Hij keek op van de vloer waarop hij geknield lag.

‘Hallo, prinses. Gefeliciteerd met je verjaardag.’ Hij noemde me al prinses zolang ik me kon herinneren. Eén keer, toen ik toevallig in de buurt kwam terwijl oom Roy met mama stond te praten, hoorde ik hem weemoedig zeggen: ‘Ze had mijn dochter kunnen zijn.’ Ik had geen idee wat hij bedoelde, maar ik wist dat hij het over mij had.

‘Dank je, oom Roy.’

‘Zoals sommige kinderen tegenwoordig dansen, zou dit ding in een paar minuten versplinterd kunnen zijn,’ klaagde hij. ‘Ik had ze gezegd dat ik dikkere planken wilde.’

‘Het zal heus wel goed gaan, oom Roy,’ verzekerde ik hem.

‘Hmm,’ zei hij sceptisch terwijl hij overeind kwam.

Toen ik jonger was had mama me vaak verteld hoe veilig en zeker ze zich voelde als ze door de straten van Washington liep aan de hand van oom Roy. Niet alleen zijn lengte, zijn spieren, zijn grote hand waarin haar vingers verdwenen, gaven haar dat gevoel van veiligheid. Oom Roy straalde kracht uit, en een dreiging die stamde uit zijn slapende woede, dacht ik. Hoewel niemand zo lief en aardig voor me kon zijn als hij – met uitzondering van papa en mama natuurlijk – voelde ik altijd de spanning en de verborgen woede onder elke glimlach, elk woord, elke blik van hem.

Zelfs Chase maakte eens de opmerking dat Roy hem deed denken aan een geheim agent of zo.

‘Hij kijkt naar me alsof hij denkt dat ik zal proberen je te vermoorden. Hij maakt me nerveus. Man, ik zou hem niet graag tegenkomen in een donkere steeg.’

‘Hij is een engel,’ zei ik, al was ik het heimelijk met hem eens.

Mama vertelde me dat oom Roy zo hard en wantrouwend was door alle teleurstellingen die hij in zijn leven had gehad. Ik wist nog niet wat de grootste daarvan was, nog niet, maar ik zou er weldra achterkomen.

Het zou een ander soort geschenk zijn, een van tijd en leeftijd, het soort geschenk waarvan je wenste dat het voor eeuwig en altijd ingepakt onder de kerstboom zou blijven liggen.

‘Waar is Harley?’ vroeg ik aan oom Roy.

Hij deed wat hij altijd deed als Harleys naam genoemd werd. Zijn lippen verstrakten en hij trok zijn schouders op, alsof hij zich voorbereidde op een klap op zijn hoofd.

‘Bezig een of andere misdaad of overtreding te bedenken,’ antwoordde hij.

‘Oom Roy,’ vermaande ik hem glimlachend.

‘Ik weet het niet. Hij kwam niet beneden om te ontbijten, wat ongewoon is. Die jongen slaapt meer dan hij wakker is, vooral in de weekends. Maar binnenkort zal hij dat niet meer kunnen, binnen-

kort zal hij moeten werken voor de kost,' zei hij vergenoegd.

Oom Roy doelde op het feit dat Harley, als hij zijn eindexamen haalde, dit jaar van *highschool* zou komen; hij ging naar een openbare school. Helaas had Harley zich het grootste deel van zijn laatste schooljaar in de nesten gewerkt. Hij was drie keer geschorst en bijna van school gestuurd, omdat hij zo vaak vocht. Hij was beschuldigd van vandalisme en diefstal, maar dat hadden ze niet kunnen bewijzen.

Harley was allesbehalve dom, en zelfs allesbehalve lui, vooral niet als hij iets deed wat hij leuk vond. Hij was artistiek aangelegd. Hij tekende graag, voornamelijk gebouwen en bruggen. Mevrouw Longo, zijn tekenlerares, wilde dat hij zou proberen carrière te maken in de architectuur, maar Harley deed net of dat hetzelfde was als NASA-astronaut worden of zo.

Roy wilde dat hij dienst nam in het leger, zelfs al waren zijn eigen ervaringen daarin een grote mislukking geweest. Hij was voor de krijgsraad gedaagd, omdat hij zonder toestemming met verlof was gegaan toen mama van haar paard was gevallen en verlamd geraakt was. Hij was toen in Duitsland gelegerd, en hij wilde naar haar toe, maar hij was al een keer gestraft wegens ongevraagd verlof en diende een proeftijd uit. Het gevolg was dat hij oneervol werd ontslagen na een tijdje in een militaire gevangenis te hebben doorgebracht, iets wat Harley hem voortdurend voor de voeten gooide als ze weer eens schreeuwende ruzie kregen.

Het verbaasde me dat Harley totaal geen angst toonde als hij tegenover oom Roy stond. Harley was slank, een meter tachtig, had een donkere huid en lichtbruine ogen met groene vlekjes. Hij was niet zo knap als Chase, maar hij had iets dat mijn vriendinnen aan de filmacteur Kevin Bacon deed denken, vooral als hij minachtend of spottend glimlachte, wat hij tegenwoordig vaak deed. Hij stak de draak met alle jongens van Sweet William, zelfs met Chase, en noemde hen en mijn vriendinnen 'papkinderen', omdat ze een bevoorrecht leven leidden, en geld, sportwagens en kleren hadden – 'gebakken lucht' noemde hij dat.

Maar hij weigerde mij tot hen te rekenen, beweerde dat ik anders was, ook al kwam ik wel uit een familie met geld en ging ik naar dezelfde particuliere school als zij.

'Waarom ben ik dan anders?' vroeg ik.

‘Dat ben je gewoon,’ antwoordde hij.

‘Waarom? Ik doe alles wat zij doen, toch? Er zijn niet veel kinderen die meer hebben dan ik.’

‘Je bent gewoon anders,’ herhaalde hij.

‘Waarom?’

‘Omdat ik het zeg,’ flapte hij er ten slotte uit en liep weg.

Hij kon de meest irritante jongen zijn die ik ooit gekend had, en toch... toch waren er momenten waarop ik hem erop betrapte dat hij anders naar me keek, met zachtere ogen, bijna kinderlijk en teder.

Het was allemaal zo verwarrend.

Daarom dacht ik soms dat mevrouw Geary wel eens gelijk kon hebben dat ik nog te jong was voor de juwelen van het vrouwzijn waarmee ik gezegend was.

Ik keek naar Roys huis. Ik was teleurgesteld. Ik had gehoopt dat Harley bijna even opgewonden zou zijn over mijn feest als ik, en nu inmiddels wel buiten zou zijn.

‘Ik ga even kijken of hij zit te ontbijten,’ zei ik.

‘Tijdverspilling,’ merkte oom Roy op. ‘Hé,’ schreeuwde hij tegen een van de werklieden. ‘Je legt die planken verkeerd.’

Hij draaide zich om en ik liep in de richting van zijn huis. Roy had een huis gebouwd van twee verdiepingen en van bescheiden omvang, met een lichtgrijze gevelbeplating en Wedgwoodblauwe luiken. Het had een grote veranda, omdat hij zei dat hij altijd een huis had gewild met een veranda, waarop hij een schommelstoel kon zetten en de wereld voorbij kon zien trekken. Zijn wens was vervuld, maar er was hier weinig wereld om voorbij te zien trekken, behalve dan de wereld van de vogels, konijnen, herten en een enkele vos. En omdat alle snelwegen op grote afstand lagen, hoorde je ook geen verkeer. Een autoclaxon klonk net zo veraf als het gesnater van een gans die in de zomer naar het noorden vloog.

Roy beweerde dat hij toch altijd een hekel had gehad aan het stadsleven, en toen hij in Washington D.C. woonde, had hij geleerd over straat te lopen en alle geluiden buiten te sluiten. Hij zag er ook uit als een man die gordijnen en luiken kon sluiten en zijn ogen naar binnen kon richten om zijn eigen visioenen en dromen te zien passeren.

Boven hun voordeur had tante Glenda een bronzen kruis gehangen. Eens per week haalde ze de trap te voorschijn en poetste het.

De voordeur stond open, maar de hordeur was gesloten. Ik klopte er zachtjes op en riep haar. Ik kon de gospelplaten horen die ze altijd draaide als ze in de keuken was of schoonmaakte. Ze hoorde me kennelijk niet, dus deed ik de deur open en ging naar binnen.

Er hing altijd de geur van iets dat ze aan het koken of bakken was. Vandaag rook ik de bacon die ze bakte voor het ontbijt. Ik riep haar nog eens en keek in de kleine zitkamer. Ze had er een kapel voor Latisha van gemaakt. Overal hingen foto's van het meisje: op de schoorsteen boven de open haard en op de tafels en aan de muren. Daartussen stonden verschillende religieuze voorwerpen, foto's van heiligen, kathedralen en iconen. Meestal stonden er brandende kaarsen, hoewel er vanmorgen niet een was aangestoken. De kamer zelf was donker ingericht, met meubels van kersenhout, eiken- en notenhout, een houten vloer en losse kleden. Mama en papa hadden hun een mooie staande klok gegeven voor hun huis, maar niemand nam de moeite hem op te winden.

'Elke dag is nu hetzelfde als de dag ervoor,' had ik Roy eens tegen papa horen zeggen toen papa naar de klok had geïnformeerd. 'Vooral voor Glenda. Waarom zouden we ons druk maken over de tijd?'

Er was niemand in de eetkamer, dus liep ik de gang door naar de keuken. Muziek speelde op een kleine cd-speler, maar Glenda was nergens te bekennen. Toen zag ik door de bijkeuken en de achterdeur dat ze buiten bezig was de was op te hangen aan een waslijn. Ze deed dat liever dan in een droger, omdat, zei ze, het wasgoed dan rook naar de geur van bloemen die in de lucht hing. Zoals gewoonlijk droeg ze een ochtendjas en slippers. Haar donkerbruine haar, doorstreept met de voortijdig grijze lokken, hing op haar schouders, en ik kon zien aan de manier waarop haar mond bewoog dat ze in zichzelf praatte of een gebed prevelde voor haar gestorven dochter.

Ik liep terug naar de trap en luisterde of ik iets hoorde dat bewees dat Harley op was. Alles wat ik hoorde was het vage gespetter van een kraan in de badkamer.

'Harley,' riep ik. 'Ben je wakker?'

'Nee,' schreeuwde hij onmiddellijk terug.

Ik moest glimlachen.

'Praat je weer in je slaap?'

'Ja,' zei hij. 'Maak me niet wakker.'

'Het is al laat, Harley.'

Ik liep de trap op. Harley en ik waren weliswaar niet echt als broer en zus samen opgegroeid, maar we hadden zo veel jaren van onze jeugd samen doorgebracht dat ik soms zo aan hem dacht. De laatste tijd, als ik een opmerking in die richting maakte, leek het hem te ergeren, dus hield ik ermee op.

‘Ben je toonbaar?’ riep ik van boven aan de trap. Er was een korte gang naar rechts die langs zijn slaapkamer en Latisha’s kinderkamer liep; er was een even korte gang naar links die leidde naar de slaapkamer van Roy en Glenda en een badkamer daartegenover. De ramen aan beide kanten waren klein, en de houten panelen waren donker. Zelfs bij helder daglicht leek het een donkere tunnel.

‘Of ik toonbaar ben? Hangt ervan af wie het vraagt,’ antwoordde Harley.

Ik lachte en liep naar de deur van zijn slaapkamer. Hij lag nog in bed, op zijn buik, het kussen over zijn hoofd om de zon buiten te sluiten, de deken tot zijn middel omlaag geschoven. Ik wist dat hij graag in zijn ondergoed sliep.

Harleys kamer was half zo groot als de mijne. Hij had een bed van heel mooi donker essenhout, met bijpassende ladekasten en een bureau dat Roy zelf gemaakt had en dat rechts van zijn twee ramen stond. Daarop lagen slordig verspreide papieren, twee opengeslagen, omgekeerd neergelegde boeken en een klein stapeltje schriften ernaast. Ik zag zijn tekeningen in een van de schriften, naast een boek, getiteld *American Houses*. Zoals gewoonlijk lagen zijn sokken op de grond naast het bed, waar hij ze had neergegooid en waar hij zijn schoenen had laten vallen. Zijn jeans hingen over zijn bureaustoel, en het donkerblauwe hemd dat hij gisteren had gedragen lag verfrommeld op zijn ladekast.

In tegenstelling tot mijn kamer en de kamers van de meeste jonge mensen van onze leeftijd, had Harley geen posters aan zijn muren hangen. Hij had een voorkeur voor een paar rockbands, maar grappig genoeg hield hij eigenlijk meer van zachtere muziek, zelfs van Barry Manilow, hoewel hij dat aan niemand behalve aan mij verteld had. Het leek of hij vreesde dat hij, als zijn vrienden erachter kwamen dat hij gevoelig was, zijn gezicht zou verliezen of, erger nog, zou worden uitgedaagd en geplaagd, en kwetsbaar zou worden.

‘Ik had gehoopt dat je nu wel op zou zijn, of ten minste zat te ontbijten,’ zei ik.

Hij draaide zich niet om, maar ik kon zien dat hij zijn ogen dichtdeed alsof hij hevige hoofdpijn had. Als hij zuchtte, leek zijn hele lichaam op en neer te gaan. Eindelijk draaide hij zich om, liet zijn hoofd weer op zijn kussen vallen, legde zijn handen achter zijn hoofd en keek me aan.

‘Roy,’ zei hij, ‘kwam gisteravond hier binnen en schreef me de wet voor. Het kwam erop neer dat ik er vooral voor moest zorgen dat ik mezelf onzichtbaar zou maken, dat ik niemand lastig mocht vallen en hem of jou of de familie niet in verlegenheid mocht brengen. Hij klonk alsof ik een wild dier ben dat niet in het gezelschap hoort te verkeren van geciviliseerde mensen. Ik moet zeggen dat het me niet bepaald enthousiast maakt. Geloof me, hij heeft veel liever dat ik niet kom.’

‘Dat is niet waar, en bovendien heb ik veel liever dat je wél komt,’ reageerde ik. ‘Dit is mijn speciale dag, Harley Arnold, en je komt maar gauw naar buiten. En trek je beste kleren aan,’ beval ik.

Hij lachte. ‘Mijn beste kleren zijn de kleren waarin jouw vriendjes, die papkindertjes, rondlummelen.’

‘Dat is niet waar. Ik weet wat je hebt en wat je niet hebt,’ zei ik, en ik liep naar zijn kast. ‘Je moet eens leren je broeken en hemden netjes op te hangen. Moet je die rotzooi zien!’

‘Ja, ma.’

‘Stel je niet aan,’ zei ik, en ik haalde het lichtblauwe hemd dat ik hem graag zag dragen en een lange broek uit de kast. ‘Als we gezwommen hebben, ga je naar huis en trek je deze kleren aan,’ beval ik. ‘Draag die instappers erbij en een paar blauwe sokken. En scheer je! En vertel me niet dat je geen aftershave hebt,’ voegde ik er snel aan toe. ‘Die heb ik je op je verjaardag gegeven, en ik weet dat je er nog genoeg van hebt.’

‘Waarom wil je me daar eigenlijk bij hebben? Je hebt je vrienden toch,’ zei hij nukkig. ‘Je hebt Chase Taylor toch, dat papkind.’

‘Je kunt veel van Chase zeggen, Harley, maar echt niet dat hij een papkind is.’

Harley werd rood. ‘Ja, jij zal het wel weten,’ mompelde hij.

‘Bovendien,’ zei ik, zijn opmerking negerend, ‘weet je dat jij mijn belangrijkste vriend bent, Harley. Mijn verjaardag zou geen verjaardag zijn zonder jou. Dus hou op!’

Hij keek berouwvol, draaide zich om en tuurde naar buiten door

het raam. ‘Te oordelen naar al dat lawaai worden er twee verjaardagen gevierd daar.’

‘Wacht maar tot je ziet wat papa allemaal gedaan heeft,’ zei ik. ‘Er groeien ballons aan de bomen.’

Hij lachte.

‘En mevrouw Geary heeft een verjaardagstaart gebakken om een moord voor te doen.’

Hij knikte, sloeg zijn ogen even neer en vertrok toen zijn lippen in een zachte glimlach.

‘Wat is er?’ vroeg ik, verwachtend iets te zullen horen dat me wel zou ergeren.

‘Herinner je je nog die keer dat ik – voordat de gasten kwamen – mijn vingers in je verjaardagstaart stopte en net deed of ze je kaarsjes waren en Roy bijna uit zijn vel sprong? Ik dacht dat zijn ogen op veertjes uit zijn hoofd zouden springen.’ Hij lachte.

‘Soms geloof ik dat je dergelijke dingen alleen doet om hem kwaad te maken, Harley.’

‘Ik?’

‘Je weet dat je je moeder ook verdriet doet als je Roy kwaad maakt.’

Zijn glimlach verdween. ‘Zij voelt niets meer,’ zei hij. ‘Je moet kunnen zien en ruiken en voelen om te weten dat je pijn en verdriet hebt, en dat doet zij niet meer.’

‘Dat is niet waar, Harley.’

‘Het is waar. Oké,’ zei hij. ‘Ik zal opstaan, maar ik durf niet te beloven dat ik stralend zal kijken.’

Ik liep dichterbij het bed toe en pakte hem bij zijn haren. Hij keek verbaasd op.

‘Je staat op en je kijkt stralend en je zorgt dat dit de mooiste verjaardag van mijn leven wordt, anders zál ik je!’ zei ik, en ik schudde hem wat harder dan hij verwacht had.

‘Au,’ riep hij en greep naar mijn hand. Hij hield mijn pols even vast en keek naar me op.

‘Je hebt nog steeds het fatsoen niet gehad me te feliciteren met mijn verjaardag, Harley Arnold.’

Ik liet zijn haar los, maar hij hield mijn pols vast.

‘Gefeliciteerd, Summer,’ zei hij en ging rechtop zitten. Hij trok me dichterbij tegen zich aan zodat hij me een zoen op mijn wang kon

geven. Zijn lippen waren heel dicht bij de mijne, zo dicht dat toen hij zich terug wilde trekken, hij erlangs streek met zijn mond.

Heel even keken we elkaar diep in de ogen en toen wreef ik over mijn wang.

‘Ga je scheren,’ beval ik.

Mijn hart bonsde. Hij liet mijn pols los.

‘En kleed je aan en kom helpen,’ ging ik verder.

Hij staaarde me alleen maar aan; zijn schouders glansden in het zonlicht dat nu door zijn ramen naar binnen scheen.

‘Oké,’ zei hij. Zijn stem brak, hij kwam niet verder dan een gefluister. Hij beheerste zich weer snel en keek me met een van zijn ondeugende glimlachjes aan. ‘Hoogheid,’ voegde hij eraan toe.

Hij kwam uit bed. Ik kon me niet precies meer herinneren wanneer ik me verlegen was gaan voelen als hij me halfgekleed zag, maar hij scheen er nooit iets om te geven dat ik hém zo zag, zelfs nu niet. Misschien was dat typisch iets voor jongens, dacht ik, of misschien lag het er alleen aan dat hij en ik samen waren opgegroeid. Wat het ook was, het benam me de adem.

Ik holde meer weg dan dat ik wegliep.

Eveneens van Virginia Andrews®:

De Dollanganger-serie: Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel: M'n lieve Audrina

De Casteel-serie: Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

De Dawn-serie: Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

De Ruby-serie: Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgен juweel, Het gouden web

De Melody-serie: Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie: Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie: Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

De Stralende sterren-serie: Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

De Willow-serie: *De inleiding:* Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgен blad

De Gebroken vleugels-serie: Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

De Celeste-serie: Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

De Schaduw-serie: April, Meisje in de schaduw

De Lente-serie: Vertrapte bloem, Verwaaide bladeren

De Geheimen-serie: Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

De Delia-serie: Delia's vlucht, Delia's geluk, Delia's gave

De Heavenstone-serie: De geheimen van Heavenstone, Gefluister in de nacht

De 'losse' titel: Dochter van de duisternis

De Sasha-serie: Wervelstorm

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Derde druk, tweede in deze uitvoering, mei 2012

Oorspronkelijke titel: *The End of the Rainbow*

Original English language edition © 2000 by The Vanda General Partnership

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS and VIRGINIA ANDREWS are registered trademarks of

The Vanda General Partnership

Copyright © 2002, 2004, 2012 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein (voorheen Uitgeverij De Kern), Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Omslagillustratie: Larry Rostant, by arrangement with Artist Partners Ltd

Zetwerk: Scriptura, Westbroek

ISBN 978 90 261 5908 4

ISBN e-book 978 90 261 5758 5

NUR 335

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.virginia-andrews.nl

www.uitgeverijdefontein.nl